

Аптека

Генрі Кіттеридж багато років працював фармацевтом у сусідньому містечку. Щоранку він їхав туди засніженими чи мокрими від дощу дорогами, а влітку — коли на околиці міста повертав на ширшу дорогу, що вела до аптеки, — кущі дикої малини простягали до нього свої пишні молоді гілки. Тепер він на пенсії, однак усе ще прокидається на світанку, пригадуючи, що саме ранковий час завжди був його улюбленим — немовби весь світ звіряв йому свої таємниці, коли шини тихо шурхотіли асфальтом, світло ледь-ледь просочувалося крізь ранковий туман, праворуч на мить виринала бухта, обабіч дороги височіли стрункі сосни... Він майже завжди їздив з опущеним склом, бо обожнював аромат сосен і густий солонуватий присмак ранкового повітря, а взимку — запах холодю.

Аптека була невеличкою двоповерховою будівлею, з'єднаною з іншою, у якій сусідили крамничка з металевими виробами та невеличка бакалія. Генрі щоранку паркував своє авто коло величезних металевих баків на задньому дворі, а тоді заходив до аптеки через чорний хід і починав вмикати світло, термостат або ж, якщо було літо, вентилятори. Відчиняв

сейф і клав гроші до каси, а тоді відчиняв вхідні двері, мив руки та вдягав білий халат. То був приемний ритуал, неначе стара аптека з її полицями, заповненими зубною пастою, вітамінами, косметикою, прикрасами для волосся та навіть голками для шиття й вітальними листівками, а також червоними гумовими грілками та клізмами, уособлювала надійну і стійку людину, на яку можна було покластися. Будь-які неприємності, що траплялися вдома, будь-які тривоги з приводу того, що дружина часто залишала ліжко вночі, щоб вештатися будинком, — усе віддалялося, мов берегова лінія, коли він опинявся у своїй затишній і безпечній аптеці.

Стоячи у віддаленому кутку поряд із шафками та рядами пігулок, Генрі відчував радість від телефонних дзвінків, від того, що пані Меррімен прийшла за своїми ліками від тиску або ж Кліф Мотт заїхав по наперстянку; він почувався щасливим, коли готував валіум для Рейчел Джонс, чоловік якої втік тієї ж ночі, коли народилася їхня дитина.

Генрі був чудовим слухачем і протягом тижня часто казав: «Боже, як прикро це чути!» або: «А в цьому щось є, чи не так?»

Та глибоко всередині він повсякчас відчував неспокій — як людина, якій у дитинстві довелося двічі стати свідком нервових зривів рідної матері, що зазвичай дбала про нього з химерною ніжністю. Отож — втім, це траплялося досить рідко — коли відвідувач аптеки засмучувався через ціну ліків чи драгувався з приводу якості бинтів або мішечків з льодом, Генрі робив усе можливе, щоб вирішити проблему якомога швидше.

Пані Гренджер працювала на нього багато років, її чоловік був рибалкою і ловив омарів, і скидалося на те, що вона завжди приносила з собою холодний бриз відкритого моря, бо не мала особливого бажання догоджати недовірливим клієнтам.

Коли Генрі заповнював рецепти, йому повсякчас доводилося крадькома прислухатися, щоб переконатися в тому, що вона не ігнорує скарги покупців, працюючи за касовим апаратом. Дуже часто він згадував, що відчуває щось подібне, коли стежив за тим, щоб його дружина Олівія не була надто суворою до Христофера, коли той виконував домашнє завдання чи забував про свої хатні обов'язки; Генрі завжди перебував у стані напруженої уваги — йому хотілося, щоб усі були задоволені. Тож коли він чув незадоволені нотки у голосі пані Гренджер, зазвичай виходив зі свого кутка й рухався до центру аптеки, щоб поспілкуватися з покупцем особисто. Та здебільшого пані Гренджер працювала добре. Він цінував її небалакучість, те, що вона наводила лад в інвентарних списках і майже ніколи не пропускала роботу через хворобу. Те, що однієї ночі вона померла уві сні, прикро вразило Генрі. Він почувався винним, немовби не помітив важливих симптомів, хоч і працював поряд із нею стільки років, а отже, міг би врятувати її, бо ж ціле життя мав справу з пігулками, сиропами та шприцами.

— Сіренька, — зауважила його дружина, коли він найняв на роботу нову працівницю. — Мов та мишка.

Деніз Тибодо мала кругленькі щічки та маленькі очі, які виблискували крізь окуляри в коричневій оправі.

— Але гарна мишка, — сказав тоді Генрі. — І до того ж мила.

— Хіба можна назвати милим того, хто не здатен триматися прямо? — пирхнула Олівія. І справді — вузькі плечі Деніз постійно схилилися вперед, немовби вона за щось перепрошувала. Дівчині було 22 роки, і вона щойно закінчила державний університет у Вермонті. Її чоловіка також звали Генрі, й коли Генрі Кіттеридж уперше побачив Генрі Тибодо, його просто заворожила досконалість цього чоловіка, якої

той, утім, не усвідомлював. Молодик був енергійний, із суворими рисами обличчя та особливим світлом у очах, яке й надавало його простому, звичайному обличчю неабиякого сяяння. Він працював водопровідником у компанії свого дядька. Вони з Деніз одружилися рік тому.

— Я не в захваті, — сказала Олівія, коли Генрі запропонував запросити молоду пару на вечерю. Він не наполягав. То був час, коли його син, який зовні ще не скидався на підлітка, раптом став дуже напруженим і похмурим, здавалося, що його настрої отруює повітря. Змінилася й Олівія — її настрої був так само мінливим, як і настрої Христофера, і ці двоє повсякчас страшенно сварилися, а тоді їх раптом огортала мовчазна близькість, і Генрі — розгублений і очманілий — геть нічого не розумів і почувався третім зайвим.

Та коли літнього вечора він стояв на парковці за аптекою, розмовляючи з Деніз і Генрі Тибодо, а сонце якраз ховалося за кронами сосен, Генрі Кіттеридж відчув таке непереборне бажання бути поряд з цими молодими людьми, обличчя яких поверталися до нього трохи сором'язливо, однак із щирим інтересом, коли він ділився спогадами про свої університетські роки, що чоловік сказав:

— Слушайте, ми з Олівією хотіли б запросити вас на вечерю найближчим часом.

Він їхав додому повз височезні сосни, а потім промайнула бухта... і весь час він думав про те, як Тибодо їдуть у протилежний бік — до свого трейлера на околиці міста.

Його уява яскраво вимальовувала той трейлер, затишний і чистий, адже Деніз була дуже охайною, а ще він уявляв, як ці двоє розповідають одне одному про те, як минув день. Можливо, Деніз скаже щось на кшталт: «Із таким босом легко працювати», а Генрі додасть: «О, мені він теж дуже сподобався».